

Hugo Bouter

De omgang om Gods altaar

'Ik was mijn handen in onschuld, en maak de omgang om Uw altaar, o HERE, terwijl ik luid een loflied doe horen, en al Uw wonderen vertel.'

Psalm 26:6-7

De noodzaak van het wasvat

Als de priesters altaardienst verrichtten of naar de tent der samenkomst kwamen om daar hun taken waar te nemen, moesten zij eerst bij het wasvat hun handen en voeten *met water* wassen (Ex. 30:17-21). Anders zouden zij sterven, zo groot was Gods heiligheid. Zo was er ook het voorschrift om *nuchter* de tent der samenkomst binnen te gaan en geen vreemd vuur voor het aangezicht des Heren te brengen (Lev. 10).

Een andere gelegenheid waarbij het 'wassen van de handen' wordt vermeld, vinden wij in Deuteronomium 21:1-9, bij de verzoening van een moord door een onbekende gepleegd. De oudsten van de dichtstbijzijnde stad moesten hun handen wassen boven het offerdier en zo hun onschuld betuigen ten opzichte van het bloed dat was vergoten. In de Psalmen komt de uitdrukking verder nog voor in Psalm 73:13, maar daar is het al louter *figuurlijk* bedoeld.

In Psalm 26 kunnen wij natuurlijk in eerste instantie denken aan de beide voorwerpen in de voorhof: het wasvat en het koperen brandofferaltaar. Ze worden hier allebei aangeduid in vers 6. Voor ons als gelovigen in de nieuwtestamentische bedeling geldt uiteraard de *zinnebeeldige* betekenis: wij wassen onze handen (en voeten) in het waterbad van Gods Woord (Ef. 5:26). Alleen zo kunnen wij vrijmoedig tot God naderen om:

(a) altaardienst te verrichten bij het 'brandofferaltaar', dat wil zeggen dóór Christus onze offeranden van lof en dank aan God te brengen, en

(b) als priesters het hemelse heiligdom te betreden om daar 'reukwerk' te offeren en dienst te doen in de tegenwoordigheid van onze God en Vader.

De omgang om het brandofferaltaar

Nadat de offeraar het offerdier zelf had geslacht, moesten de priesters, de zonen van Aäron, het bloed brengen en dat sprengen *rondom* op het altaar. Wanneer het offer als vuuroffer moest worden verbrand, moesten de delen ervan worden geschikt op het hout dat op het vuur op het altaar lag (zie o.a. Lev. 1). Bij het verrichten van deze handelingen maakten de priesters dus reeds de *omgang* om het altaar.

Maar ik neem aan dat Psalm 26 ziet op het in rook doen opgaan van het offer, waarbij de offeraar en de priester dat schouwspel van alle kanten vol bewondering gade sloegen en Gods lof bezongen. De acceptatie van de offeraar was immers afhankelijk van het tot as verteren van het offer (Ps. 20:4 SV). Wanneer wij als aanbidders het werk en de Persoon van onze Heiland gedenken, dan maken wij figuurlijk gesproken ook de *omgang* om het altaar. Wij mogen Zijn verzoeningswerk van *alle* kanten bezien en Hem en onze God en Vader prijzen en verheerlijken.

(1) De ‘omgang’ begint bij de *noordzijde* van het altaar, want dat was de plaats waar de offerdieren werden geslacht (Lev. 1:11). De noordkant is wel vaker de kant van oordeel en toorn (denk aan de Assyriërs, die de roede van Gods toorn waren, en de koning van het noorden in het boek Daniël). Bij deze kant van het altaar kunnen wij dus denken aan het oordeel dat wij hadden verdiend, maar dat Christus plaatsvervangend voor ons heeft gedragen. Hij is voor ons gestorven, opdat de toorn van een heilig en rechtvaardig God ons niet meer zou treffen. God straft de zonden slechts éénmaal. Christus is het Lam dat geslacht is voor onze zonden. Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften (1 Kor. 15:3).

(2) Van de noordzijde gaan wij naar de *oostzijde* van het altaar, waar de asbelt was (Lev. 1:16). Met de as moest zorgvuldig worden omgegaan (Lev. 6:10-11). Dit herinnert aan het wegnemen van het lichaam van Jezus en Zijn begrafenis door Jozef van Arimatea, die dat samen met Nikodemus deed (Joh. 19:38-42).

De oostzijde, bij de ingang van de tabernakel, was echter *ook* de plaats waar de zon opging (Num. 2:3; 3:38). Dit spreekt van Christus’ *opstanding* uit de doden en profetisch gezien ook van Zijn verschijning in heerlijkheid. De dag zal aanbreken en de Zon der gerechtigheid zal opgaan (Mal. 4:2). De heerlijkheid des Heren zal terugkeren door de poort die naar het oosten gericht is (Ezech. 43:4). Begravenis en opstanding horen bij elkaar. Dat is de les van de oostzijde van het altaar. Christus is begraven *en* ten derden dage opgewekt, naar de Schriften (1 Kor. 15:4).

(3) Dan volgt de *zuidzijde*, d.i. de plaats van zegen ten gevolge van het volbrachte verlossingswerk. Isaak woonde in het Zuiderland en werd daar door God gezegend (Gen. 24:62; 25:11). Wij zijn als christenen nu gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten (Ef. 1:3).

Wij hebben echter in de praktijk van het leven zowel de koude noordenwind van de beproeving als de warme zuidenwind van voorspoed en zegen nodig, om vrucht te kunnen dragen voor God en een welriekende balsemgeur te kunnen verspreiden (vgl. Hoogl. 4:16).

(4) De omgang om het altaar eindigt bij de *westzijde*, d.i. de plaats waar de zon óndergaat. Psalm 72 bevat enkele verwijzingen naar dit laatste punt. Men zal de Vredevorst eren, ‘zolang de zon er is’ (vs. 5). Het dalen van de zon in het westen is profetisch gezien het einde van het Vrederijk, wanneer Christus het Koninkrijk overgeeft aan God de Vader (vgl. 1 Kor. 15:24). Verder zullen ‘de koningen van Tarsis en de kustlanden’ komen om hun geschenken aan te bieden (vs. 10). Dat zijn de volken uit het westen (zie Gen. 10:4-5). Samen met de andere volken die gespaard zijn, zullen zij optrekken naar Jeruzalem om daar de Vredevorst te huldigen (Zach. 14:16-17).

Zó uitgestrekt zijn de gevolgen van het werk op het kruis van Golgota:

- (a) de zegen reikt tot de einden der aarde,
- (b) tot alle volken,
- (c) en wel tot in de verre toekomst (vgl. ook Ps. 22:28vv.).

Wanneer wij staan bij de *westzijde* van het altaar is er dan ook alle reden om luid een loflied te doen horen en al Gods wonderen te vertellen.

Boeken om de Bijbel 2009

